

# Omdat ze altijd terug zal komen

## Zo blijft Bob de Ruiter geïnspireerd

► Bob de Ruiter is tekstschrijver bij KPN.

► Hij schreef een roman over zijn manisch depressieve vrouw die van zijn leven een verhaal maakte.

Door GRETHA PAMA

Dit zijn de feiten. Bob de Ruiter (51, tekstschrijver bij KPN) en Saskia van Essen (49, voormalig jazz-zangeres) hebben op dezelfde middelbare school gezeten. Jaren later en intussen allebei gescheiden komen ze elkaar weer tegen. Dat gebeurt op een zondag in september, nu bijna negen jaar geleden. Ze wandelen, praten en drinken wijn. Aan het einde van de dag brengt hij haar thuis. Zij geeft hem een cd uit de tijd dat ze nog zong bij een bluesband. Thuis zet hij de cd meteen op. Het is net alsof ze speciaal voor hem zingt, vindt hij.

*Night and day you are the one*

*Only you beneath the moon and under the sun*

*Whether near me or far*

*It's no matter darling*

*where you are*

*I think of you*

*Night and day*

*Day and night*

Saskia van Essen is manisch depressief. Dat zegt ze ook meteen die eerste dag. Het is de reden waarom ze haar zangcarrière op heeft moeten geven. Ze vertelt dat als ze manisch is, ze vrolijk, licht en energiek is. Maar in een depressie is ze lusteloos en ontoegankelijk. Heel iemand anders, zou je kunnen zeggen. Bob de Ruiter vat het voor zichzelf zo samen, staat in het boek dat hij heeft geschreven over hun eerste vijf jaar samen: „Dat ik op zo'n lome dag zo'n bijzondere vrouw mag tegenkomen! Stil en ingetogen was ze, maar er school ook een *wild child* in haar. Ze oogde kwetsbaar en onschuldig, maar tegelijk hing er een zweem van gevaar om haar heen.”

We gaan nog even door met de feiten. In de eerste vijf jaar van hun samenzijn heeft Saskia van Essen een paar keer een depressie. Dan is het een bende in huis, er wordt geen eten gekookt en de vuile was stapelt zich op. Een keer drinkt ze zo veel dat ze op het nippertje aan de dood ontsnapt. Ze wordt opgenomen in een verslavingskliniek, denkt verliefd te zijn geworden op iemand anders en wil scheiden. Daar komt ze van terug. Een tijdje later wisselt ze van psychiater, wat geen succes blijkt. Weer een andere keer pakken nieuwe medicijnen verkeerd uit.

Intussen heeft haar man niet altijd zoveel geduld als hij zou willen. Hij heeft zijn karakter tegen, blijkt. Bob de Ruiter is een driftig, snel aangebrand en nogal drammerig type. Regelmatig valt hij uit. Dan schreeuwt hij bijvoorbeeld: „Snap nou toch wat er aan de hand is! Je bent alles aan het verknallen. Je leven, onze relatie, onze toekomst, alles gaat zo naar de knoppen.”

Maar feiten alleen maken nog geen verhaal. En dat verhaal, zegt Bob de Ruiter deze donderdag waarop hij zijn boek *M'n vrouw kwijt* op zijn werk

gaat geven aan zijn baas Ad Scheepbouwer, is het verhaal van een grote, onontkoombare liefde. „Wanneer mijn vrouw een depressie heeft is ze een tijdlang onbereikbaar voor mij. Maar ze komt altijd weer terug. Een beetje zoals bij zo'n radio van vroeger: je draait aan de knop op zoek naar een zender, maar een tijdlang hoor je alleen geruis en gekraak. Je zoekt door en door en opeens ben je er – en hoor je de muziek weer.”

**Uw vrouw wilde scheiden, de papieren lagen klaar en u wist: geen sprake van, ze hoort bij mij.**

„Ja, raar hè. Dat wist ik zeker. Dat wist ik zeker doordat ik toen de plekken ben gaan bezoeken waar we samen waren geweest. En terwijl ik die plekken bezocht herinnerde ik me dat ze had gezegd dat ze niet te vertrouwen was, omdat ze in een depressie dingen kon doen waar ze achteraf

**Wat voor vrouw ziet u als u uw vrouw ziet?**

„Een wijze, beschouwende maar vooral mysterieuze vrouw. Vaak weet ik niet wat er in haar omgaat. Maar ik weet wel dat zij veel meer van het leven afweet dan ik. Ze kent hogere pieken en diepere dalen. Haar dalen zijn zo diep dat ze op sommige momenten niet aan normaal functioneren toekomt. Maar ik weet nu dat dat niet erg is. Ze komt altijd weer terug. De oorspronkelijke, sprankelende vrouw met wie ik indertijd ben getrouwd komt altijd weer naar boven. Ik zie haar ook niet als een zieke vrouw. Ik zie haar als een sterke vrouw die ik nooit goed zal kunnen begrijpen.”

**De moeilijke jaren kunnen weer terugkomen.**

„Niet op dezelfde manier. De periode die ik beschrijf was zwaar en ingewikkeld. Maar daar heb ik ook van geleerd. Soms hoor ik mezelf en denk ik: daar heb je die driftkop die maar doordramt weer. Het helpt als je dat van jezelf hebt leren zien.”

**Dankzij uw vrouw bent u ten goede veranderd?**

„Ik weet niet of je kunt veranderen. Maar dankzij haar ken ik mezelf nu wel beter – en gedraag ik me anders. Je zou kunnen zeggen dat ik mezelf ten goede beter heb leren kennen.”

**U klinkt zeker van uw zaak.**

„Je bedoelt: hoe weet je dat jullie samen zullen blijven? Misschien door die keer dat mijn vrouw bijna dood is gegaan aan een alcoholvergiftiging. Ik had toen geen tien minuten later thuis moeten komen. Ik reed naar het ziekenhuis en ik wist niet of ze nog zou leven als ze uit de ambulance zou worden gedragen. Ze konden haar een operatiezaal inrijden maar ook het mortuarium. Sindsdien weet ik hoe het voelt als ze er niet meer zou zijn.”

**Dit boek is een eerbetoon aan uw vrouw?**

„Ja dat is het, al heb ik het niet om die reden geschreven. Ik heb het geschreven omdat ik dacht: mijn leven is een verhaal. En omdat ik van beroep tekstschrijver ben wilde ik proberen dat verhaal zo mooi mogelijk op papier te zetten. Ik ben daarom ook nog een cursus creatief schrijven gaan volgen. De eerste opdracht was: schrijf een kort verhaal onder de titel *laat me niet alleen*. Ik was toen al bezig met mijn boek en leverde het eerste hoofdstuk in. In dat hoofdstuk vertel ik hoe ik boos werd op mijn vrouw omdat ze had gedronken, vervolgens naar de sauna ging en tenslotte maar net op tijd thuis kwam om de ambulance te bellen. Mensen op de cursus zeiden: met die vrouw is misschien van alles mis, maar die man is nog veel erger. Mijn vrouw is een geweldige vrouw – en met mijn karakter ben ik eigenlijk ongeschikt voor haar. Gelukkig laat ze me bij haar blijven.”

### Een werkweek als deze

**Maandag** Maitjes beantwoorden. Telefonisch voorgesprek voor een radio-interview. Naar het Media Park in Hilversum. 's Avonds gewerkt aan de presentatie voor een congres over glasvezel.

**Dinsdag** Stukjes geschreven voor de website. Met de fotograaf naar de hei. Voicemail van de secretaresse van Ad Scheepbouwer: 'Ad vraagt zich af of je nog suggesties hebt voor rede van morgenavond in Van Gogh Museum.' Oeps, vergeten. 's Avonds een etentje.

**Woensdag** Naar Den Haag voor gesprekken met KPN'ers over 'strategische ontwikkelingen.' 's Avonds met Saskia naar de sauna.

**Donderdag** Planning maken voor de komende weken en materiaal verzamelen voor speeches en presentaties. Administratie bijwerken.

**Vrijdag:** Bijpraten met een oom die tevens scenarioschrijver is. Naar een lezing in Amsterdam.

spijt van had. En ik herinnerde me ook dat ze me toen had gevraagd of ik dan lokaal wilde blijven. Daar had ik ja op gezegd – zonder te weten hoe erg haar depressies konden worden. We hadden dus een afspraak gemaakt. Ik dacht toen: ik moet me aan die afspraak houden. En ik wist dat ik goed zat toen ik haar een sms-je stuurde en zij terug sms-te: *Ook ik herinner me al die mooie momenten met jou. Maar ik ben zo in de war, het ene moment voel ik dit, het andere dat. Een storm van gevoelens waar ik geen raad mee weet.*”

**Wantrouwen als basis voor vertrouwen?**

„Ik weet dat het raar klinkt, maar inderdaad: ik kan haar vertrouwen omdat ze heeft gezegd dat ik haar moet wantrouwen. Ik zal een voorbeeld geven. Soms slikt ze haar medicijnen niet. Dan voelt ze een depressie opkomen en denkt ze: ik stop nu met de medicijnen die ik slik tegen de alcoholverslaving, want dan kan ik als ik over een paar dagen depressief ben tenminste drinken zonder misselijk te worden. Dus let ik er nu op dat ze elke dag haar medicijnen neemt. Ze moet erop kunnen vertrouwen dat ik haar wantrouw.”

► 'M'n vrouw kwijt' is uitgegeven bij Mets en Schilt en kost 18 euro. Reageren kan op [www.mijnvrouwkwijt.nl](http://www.mijnvrouwkwijt.nl)